

נקודת אור בפרשה - מסירות נפש - פרשת וארא

נאמר בפסוק: "וְשָׂרָץ הָיָא רַצְפָּרְדַּעִים וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתְךָ וּבְחֹדֶר מִשְׁכְּבְּךָ וְעַל מִטְתְּךָ וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ וּבְעַמְּךָ וּבִתְנוּרֶיךָ וּבַמִּשְׁאָרוֹתֶיךָ".

מובא בחז"ל (פסחים נג:): "דרש תודוס איש רומי, מה ראו חנניה מישאל ועזריה שמסרו עצמם על קדושת השם לכבשן האש? נשאו קל וחומר בעצמן מצפרדעים, ומה צפרדעים שאין מצווין על קדושת השם כתוב בהם: "ובאו בביתך... ובתנורֶיךָ ובמשארותֶיךָ". אימתי משארות מצויות אצל תנור? הוי אומר בשעה שהתנור חם [כלומר, שקפצו לתוך התנור החם ואף שידעו שישרפון], אנו שמצווין על קדושת השם, על אחת כמה וכמה".

ומסופר במדרש (שמות רבה יח, ה), שחנניה מישאל ועזריה אכן מסרו את נפשם כשלא הסכימו להשתחוות לצלם של נבוכדנצר, ומשלא הסכימו הושלכו לכבשן האש ובא המלאך גבריאל והצילם. **נמצינו למדים**, כי מי שמוסר נפשו לכבוד ה' יתברך, ידע נאמנה שהקב"ה ישלם לו כגמולו הטוב, וכך ראינו לכל אורך הדורות, כל מי שמסר עצמו לכבוד ה', זכה שבורא עולם שילם לו שכרו.

בגמרא (ברכות כ.) **מסופר:** שאל רב פפא את אביי, מפני מה דורות הראשונים נעשו להם נסים, ואנו אין נעשים לנו נסים, ואם משום שלמדו הרבה תורה, הרי שאנו לומדים תורה יותר מהם, ועדיין לא זוכים אנו לנסים?! ענה לו אביי: דורות הראשונים היו מוסרים נפשם על קידוש ה' ולכן נעשו להם נסים, אבל אנו אין מוסרים את נפשנו על קידוש ה' וממילא אין אנו זוכים לנסים.

עוד מספרים חז"ל (ירושלמי ב"מ פרק ב): מעשה עם רבי שמואל שמצא תכשיטי מלוכה שאבדה המלכה. **והנה**, יצא כרוז מטעם המלכות שמי שיחזיר את התכשיטים תוך 30 יום יקבל מתנה הגונה, אך מי שיחזירם לאחר 30 יום, יערפו את ראשו. שמע זאת רבי שמואל והמתין עד שיעברו 30 יום, ולאחר מכן נגש לבית המלוכה כדי להחזירם. **שאלה אותו המלכה:** האם שמעת את הכרוז שיצא מטעם המלכות? אמר לה רבי שמואל שאכן שמע, אך לא בא להחזיר תוך ה-30 יום, כדי שלא יחשבו שבא להחזירם בגלל פחד מהמלכות, אלא בא להחזיר רק בגלל שה' צוה על כך ואינו מפחד אלא רק מה' יתברך. **כששמעה זאת המלכה אמרה:** "ברוך אלוקי היהודים".

הרי לנו דוגמא של מסירות נפש לקיים מצוה לשמה, שהרי אם המלך לא היה חס עליו, הרי היה מסיים בזה את חייו, אך רבי שמואל לא חשש מכך, אלא עשה מעשה נועז כדי לקדש שם שמים ברבים, **ולכן** נעשה לו נס ולא הזיקו לו כלל.

בגמרא ערובין (כא:): **מסופר** על רבי עקיבא שהיה חבוש בבית האסורים ורבי יהושע הגרסי היה משרתו בכל יום, והיה מכניס לו מים כדי שישתה ויטול ידיו. **יום אחד תפס שומר בית הסוהר** את רבי יהושע, ואמר לו שיש בידו מים מרובים מדי ושפך לו את חצים, וכשנכנס רבי יהושע לרבי עקיבא, סיפר לו את אשר עשה השומר. אמר לו רבי עקיבא: תן לי מים שאטול את ידי. אמר לו רבי יהושע שהמים לא מספיקים, וכיצד יעשה בהם נטילה וישאר ללא מים?! אמר לו רבי עקיבא: "מוטב שאמות מיתת עצמי ולא אעבור על דברי חברי". **ואכן**, לא טעם רבי עקיבא כלום עד שנטל בהם ידיו!

שוב רואים אנו מהי מסירות נפש לקיום מצוות, שעל אף שהיה רבי עקיבא אנוס, וחכמים לא גזרו באופן כזה לעשות נטילה, עם כל זה מסר עצמו כדי שלא יעבור על דבריהם.

המורם מכל האמור כאן הוא, אם במצבים קשים מסרו אנשים את עצמם ונפשם לקיים את מצוות ה', קל וחומר אנחנו בדורנו שאין לנו שום קושי המונע בעדנו מלקיים מצוות, שצריכים אנו להתאמץ ביתר שאת וביתר עוז לקיים את מצוות ה' מתוך שמחה ואהבה! **ולוואי ונוכה!**